

Ik reed dan ter stad uit met een goed paard onder't gat, een karabyn aen de hals en twee brave pistolen voor de saels en na eenige dagen binnen dewelken my niets aenmerkeliks weder voer te Maastricht gekomen synde, daar ik op sodanig een manier van daan getrocken was, gelyk ik in 't begin van dit werkje verhaald heb socht ik terstond na myn Ouders, die ik noch beide in't leven en in hun selve woonplaets vond, dog ik was hen beide in dese kleding t' eenemael onbekent, want so als ik myn Moeder, die regt voor de deur met een harer gebeurinnen stond te praten, om den hals viel en kuste, greep zy my by't hair, en maakte sulck een misbaer, dat een menigte van boeren daar op toe quamen schieten. Myn Vader, die een van d'eerste, en die sig inbeelde dat ik uyt baldadigheid gelyk de Ruiters by wylen wel plegen te doen, zyn vrouw zocht te beledigen, lichte zyn arm op, en meende my een brave muilpeer te verteren, maar ik greep hem de hand, en myn hoed van het hoofd werpende, Hoe zeide ik kend gy u dochter niet meer; en is'er geen een trek in myn aangesigt over gebleven, die u daer van overtuigekan? Op dit woord van dogter, zag myn Moeder my met een grooter aendagt aen; en my eyndelyk kennende wordende, overweldigde haer de blydschap so seer, (want niemant van de gantsche Stad wist, of ik levende of dood was, vermits men nooit enige tydinge van my had vernomen) dat haar armen om myn hals bestierven, en zy als levenloos met haar hoofd tegen 't myne aenlag. Myn Vader quam my ook vervolgens omhelsen, gelyk ook alle de Gebueren deden; en de tyding van myn wederkomst in een oogenblik door de geheele Stad rugtbeer geworden zynde, liepen de luiden ons huys schier af; want een jeder was nieuwsgierig om my in dit gewaad te sien. Zelfs deden die van de hoogste staat my by sig ontbieden, en betuygden in 't verhaal van myn wedervaringen een zonderling vermaek te scheppen. Drie of vier dagen daar na klede ik my weer op sodanig een wys, als myn geslagt vereyste; en myn Paert, met des selfs toebehoren, aen een van myner Bloedverwanten wereerd hebbende, hielt ik myn stil in huys, en schikte my op 't versoek myner Ouders tot huisselyke saken, hoewel my dezelve so qualyk ter hand stonden, dat men het zonder lagchen naauwelyks konde aansien.